

fra Rønne (Hauge), en standende Strid om, hvem de 20 Mill. Kr. er kommet til gode. Producenterne siger, at de har betalt dem, Slagterne siger, at Landmændene har faaet dem allesammen, og Forbrugerne siger, at Slagterne har taget dem. Det viser netop, at Sagen ikke er saa let at afgøre. Jeg vil i denne Forbindelse minde om, hvordan Vilkaarene for Handelen med Kvæg har været under de skiftende Forhold, vi har haft paa dette Omraade, siden Ordningen blev truffet. Jeg kan gøre opmærksom paa følgende, som jeg synes er et talende Vidnesbyrd om de store Svingninger, at da Kødudvalget i 1916 blev nedsat, var det egentlige Forbrug her i Danmark 860 Stykker Kvæg, men i Efteraaret 1917 var det i enkelte Uger tæt op imod 12'000. Medens man maa regne med, at naar Eksporten er fri og uindskrænket, vil en Eksportafgift nærmest virke som en Skat, en Byrde for den paagældende Produktion indenfor Landbruget, er Forholdet helt anderledes i de Tider, hvor Eksporten er begrænset, og Udbudet af Varen derved er alt for stort i Forhold til Afsætningen, og det var det Forhold, vi havde sidste Efteraar. Da virkede Eksportafgiften ikke som en Ydelse af Landmændene til Forbrugerne, men da laa Forholdene saaledes, at Hjemmeforsyningen krævede 10—11'000, op til 12'000 Stykker om Ugen. Markedet var overfyldt, og Klassificeringen af Eksportkvæget derfor særlig skrap, og det gjaldt for de danske Landmænd en Merindtægt af op imod 150 Kr. pr. Dyr., hvis de kunde være saa heldige at faa Dyret klippet til Eksport paa Markedspladsen, og dog gav man den Gang en Eksportafgift for de Dyr, der gik ud af Landet; saa gunstige var Eksportforholdene for de enkelte Dyr, der eksporteredes. Men det Tilskud, som man gennem Eksportafgiften er i Stand til at give til Hjemmeforsyningen, vil under saadanne Vilkaar være medvirkende til, at de Mængder af Dyr, der omsættes her hjemme, betales med en højere Pris. I denne Periode, som strakte sig over flere Maaneder, virkede Afgiften mere som en Regulering indenfor selve Landbruget, for Kvægproducenterne, end til Fordel for Forbrugerne. Jeg synes, det er rigtigst at faa klaret disse Forhold og at gøre opmærksom paa, hvor svingende Vilkaarene paa dette Omraade har været, for at understrege, at man heller ikke kan drage Sammenligning mellem Forholdene, som de var blot for et helt eller et halvt Aar siden, og Forholdene, som de er nu. Jeg skal senere komme ind paa dette i Forbindelse med den Bekymring, som det ærede Medlem fra Sæby (Pinstrup)

udtalte med Hensyn til, hvordan det skulde gaa Landbruget med Priserne, naar vi naaede Efteraaret. Jeg maa nærmest betragte det som en Spøg, naar han spørger: Hvordan skal man bære sig ad, naar Priserne paa Kød bliver saa lave, at man skal have Penge tilbage paa de Kuponer, man faar til Nedsættelse af Priserne.

Jeg vil omtale endnu et Par Spørgsmaal angaaende Forholdene for Handelen med Kvæg. Som jeg allerede har nævnt, har Tilstandene været stærkt svingende, og Forholdet er jo det, at al vor Eksport til alle Afsætningssteder sker til aftalte Priser, Priser, som vi paa Landbrugets Vegne slutter Overenskomst med Aftagerne om. Aftalerne foregaar paa den Maade, at vi forhandler os til Rette, og det er Repræsentanter for det danske Landbrug, der udfører det Arbejde at træffe de Overenskomster og Aftaler, som gælder for Eksporten for en vis Periode. Det er jo rigtigt nok, at naar man træffer en Aftale, kan den undertiden paa Grund af Forholdenes Udvikling blive mer eller mindre favorabel i Forhold til andre Afsætningsmuligheder, men naar det ærede Medlem siger, at den Omstændighed, at man har været nødt til at centralisere Eksporten til alle Lande, er en Forringelse af Landbrugets Vilkaar, er dette kun delvis rigtigt. Jeg vil i denne Forbindelse gøre opmærksom paa, at Vilkaarene for Produktionen bestemmes jo af de Aftaler, der er truffene med Udlandet paa dette Omraade. Jeg tror, at det ærede Medlem vil være ganske enig med mig i, at har man truffet Aftale med Udlandet om Pris, Kvaliteter og Mængder, skal man som Landbrugere og som Stat søge at holde de truffene Aftaler. Jeg synes, at man skal gøre sit bedste for paa alle Omraader at bruge en saadan Fremgangsmaade, at de Aftaler, som til alle Sider er truffene, holdes saa vidt muligt.

Der er to Ting, som er prisbestemmende for Kreaturer herhjemme. For det første, hvor frit man staar i Retning af Eksport, og dernæst, hvor stærkt Hjemmemarkedet er, og jeg kan ikke undlade i denne Forbindelse at gøre opmærksom paa, at man konkurrerer jo Prisen op- eller nedad ogsaa i Henseende til, hvad der betales i Forhold til Dyrets Kvalitet, og her har det en ganske overordentlig stor Indflydelse, i hvor høj Grad Hjemmemarkedet er i Stand til at være den store Konkurrent overfor Eksportørerne, Konkurrenten, som holder dem til at klassificere saa mildt som muligt i Forhold til de Prisaftaler, der træffes. Vi har hele Tiden hævdet, at Hjemmemarkedet maatte forsynes og maatte have Lov til at